WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 10 lipca 2006 r.*

W sprawie T-323/03

La Baronia de Turis, Cooperativa Valenciana, z siedzibą w Turís (Hiszpania), reprezentowana przez adwokata J. Carreña Morenao,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez S. Petrequin i A. Folliarda-Monguirala, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Baron Philippe de Rothschild SA, z siedzibą w Pauillac (Francja), reprezentowana przez adwokat K. Manhaeve,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 lipca 2003 r. (sprawa R 57/2003-2), wydaną w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu między La Baronia de Turis, Cooperativa Valenciana a Baron Philippe de Rothschild SA,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: J.D. Cooke, prezes, R. García-Valdecasas i V. Trstenjak, sędziowie, sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuły 59, 62 ust. 1 i art. 74 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późn. zm. stanowią:

„Artykuł 59

Termin i forma odwołania

Odwołanie [do izby odwoławczej] wnosi się na piśmie do Urzędu [Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)] w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji.

[...]

Artykuł 62

Decyzje w sprawie odwołań

1. Po rozpatrzeniu odwołania co do istoty izba odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania. Izba odwoławcza może albo skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu dalszego postępowania.

[...]

Artykuł 74

Badanie przez Urząd stanu faktycznego z urzędu

1. W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia.

2. Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie".

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 26 stycznia 2001 r Baron Philippe de Rothschild SA (zwana dalej „interwenientem") złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 40/94.

3 Znakiem, o którego rejestrację wniesiono, jest słowne oznaczenie LA BARONNIE. W dniu 23 lipca 2001 r. zgłoszenie znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych.*

4 Towary, dla których wniesiono o rejestrację znaku, należą do klasy 33 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi: „napoje alkoholowe, z wyjątkiem piwa".

5 W dniu 2 października 2001 r. La Baronia de Turis, Cooperativa Valenciana wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego. Sprzeciw dotyczył wszystkich towarów wskazanych w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego.

6 Podstawą, na którą powołano się w sprzeciwie, jest prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, wynikające z podobieństwa między zgłoszonym znakiem towarowym a wcześniejszym znakiem towarowym, którego właścicielem jest skarżąca. Owym wcześniejszym znakiem towarowym jest słowny znak towarowy BARONIA zarejestrowany w Hiszpanii w dniu 3 listopada 1976 r. pod numerem 699.163/7. Towary, dla których wcześniejszy znak towarowy został zarejestrowany, należą do klasy 33 i odpowiadają następującemu opisowi: „wszystkie gatunki wina".

7 Sprzeciw został również oparty na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. W tym zakresie skarżąca powołała się także w rubryce 99 formularza sprzeciwu, zatytułowanej „Wyjaśnienie podstaw", na prawa wyłączne związane z jej nazwą handlową La Baronia de Turis, Coop. V. Natomiast skarżąca nie wypełniła rubryk 82–85 i 97 formularza sprzeciwu, w których wnoszący sprzeciw ma możliwość powołania się na istnienie wcześniejszego oznaczenia używanego w obrocie jako podstawę prawną sprzeciwu na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

8 W dniu 28 stycznia 2002 r. skarżąca przedstawiła dokumenty mające na celu wykazanie używania wcześniejszego znaku towarowego, a mianowicie dyplom uzyskania złotego medalu na międzynarodowej wystawie w Barcelonie w roku 1929, kopię losu na loterię z roku 1946, cztery kopie niedatowanych etykiet, pięć wzorów etykiet, z których jedna datowana była na rok 2000, dwie kopie etykiet z 1929 r., folder dotyczący win BARONIA, dwie kopie zdjęcia reklamowego, które było umieszczone na autobusach w Hiszpanii w 1984 r., niedatowaną kopię zdjęcia butelek wina, niedatowaną kopię artykułu o winach oraz niedatowaną kopię etykiet umieszczanych na butelkach wina.

9 Pismem z dnia 5 lipca 2002 r. interwenient złożył do Wydziału Sprzeciwów OHIM wniosek zgodnie z art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 o to, by skarżąca przedstawiła dowód używania wcześniejszego znaku towarowego, na który powołała się w sprzeciwie. W piśmie tym interwenient sprecyzował:

„Żądamy przedstawienia przez wnoszącą sprzeciw dowodu używania w okresie pięciu ostatnich lat znaku towarowego, na który powołała się ona na poparcie sprzeciwu. Przedstawione przez nią w dniu 4 kwietnia 2002 r. dokumenty nie dowodzą faktycznego używania i nie pochodzą z rozpatrywanego tutaj okresu".

10 W dniu 9 lipca 2002 r. OHIM wezwał skarżącą do przedstawienia tego dowodu do dnia 10 września 2002 r., wskazując jednocześnie, że w przypadku braku przedłożenia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego jej sprzeciw zostanie odrzucony w stosunku do wszystkich towarów lub usług.

11 W dniu 19 listopada 2002 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw z uwagi na to, że dowody nie były wystarczające, by wykazać rzeczywiste używanie znaku towarowego BARONIA w okresie pięciu lat poprzedzających zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego. Wskazał on, że dyplom, los na loterię i etykiety z 1929 r. w sposób oczywisty nie odnoszą się do rozpatrywanego okresu — czyli od dnia 23 lipca 1996 r. do dnia 23 lipca 2001 r. — oraz że pozostałe dokumenty nie dostarczają wskazówek dotyczących okresu lub zasięgu używania wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do zarejestrowanych towarów. Wskazał on również, że jedynie jedna etykieta, datowana na rok 2000, pochodziła z rozpatrywanego okresu. Jeśli chodzi natomiast o zasięg używania Wydział Sprzeciwów stwierdził, że z przedstawionych dokumentów nie można wywieść jakiejkolwiek informacji o charakterze ilościowym. W zakresie dotyczącym zarzutu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw, ponieważ skarżąca nie przedstawiła wystarczających dowodów rzeczywistego używania w momencie złożenia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nazwy handlowej La Baronia de Turis, Coop. V. w obrocie, którego zasięg nie miałby charakteru wyłącznie lokalnego. Wskazał on, że z przedłożonych mu dokumentów również nie można było wywieść żadnych wskazówek co do zasięgu, okresu i czasu trwania używania tego oznaczenia.

12 W dniu 8 stycznia 2003 r. skarżąca odwołała się od decyzji Wydziału Sprzeciwów. Na poparcie odwołania przedstawiła nowe dowody, a mianowicie akt notarialny zaświadczający, że skarżąca używa nazwy „La Baronia de Turis, Coop. V.", akt notarialny zaświadczający o istnieniu butelek wina sprzedawanych pod znakiem towarowym BARONIA, faktury datowane na okres lat 1993–2002 wystawione przez dostawców skarżącej za towary opatrzone znakiem towarowym BARONIA, faktury wystawione przez skarżącą kilku klientom za sprzedaż wina występującego w obrocie pod znakiem towarowym BARONIA w okresie lat 1996–2002 oraz kilka

plików wystawionych przez skarżącą faktur datowanych na lata 1999–2002, dowodzących sprzedaży wina opatrzonego znakiem towarowym BARONIA.

13 Decyzją z dnia 9 lipca 2003 r. wydaną w sprawie R 57/2003-2 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie. Przychyliła się ona do oceny dowodów dokonanej wcześniej przez Wydział Sprzeciwów oraz wyciągniętych przez niego z tego faktu wniosków dotyczących niewystarczalności dowodu używania. Jeśli chodzi o sprzeciw oparty na istnieniu nazwy handlowej, Izba Odwoławcza uznała go za dopuszczalny, ale bezzasadny, ponieważ wnosząca sprzeciw nie przedłożyła wystarczających dowodów używania nazwy handlowej i nie wskazała na znajdujące w tym przypadku zastosowanie normy prawa krajowego. Izba Odwoławcza uznała dowody przedstawione po raz pierwszy w postępowaniu odwoławczym za niedopuszczalne, ponieważ zostały przedłożone po wygaśnięciu terminu wyznaczonego przez Wydział Sprzeciwów.

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 września 2003 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

15 OHIM i interwenient złożyli w sekretariacie Sądu odpowiedzi na skargę odpowiednio w dniach 19 i 8 marca 2004 r.

16 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć fazę ustną postępowania.

17 Strony zostały wysłuchane w przedmiocie żądań i odpowiedzi na pytania Sądu podczas rozprawy, która odbyła się w dniu 17 listopada 2005 r.

18 Skarżąca wnosi zasadniczo do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,

— odrzucenie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego LA BARONNIE.

19 Na rozprawie skarżąca wycofała zawarte w skardze wnioski o zarządzenie środków dowodowych, z wyjątkiem wniosku o nakazanie Oficina Española de Patentes y Marcas (hiszpańskiemu urzędowi ds. patentów i znaków towarowych, zwanemu dalej „OEPM"), by sprecyzował aktualny status znaku towarowego BARONIA i wskazał, jaka dokumentacja została przedstawiona mu na poparcie wniosku o przedłużenie rejestracji nr 699.163/7.

20 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi,

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

21 Interwenient wnosi zasadniczo do Sądu o:

— oddalenie skargi,

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej w części dotyczącej uznania dopuszczalności sprzeciwu skarżącej opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 i w konsekwencji o stwierdzenie niedopuszczalności sprzeciwu w zakresie, w jakim opiera się on na tym przepisie,

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądania mającego na celu odmowę rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego

22 W drugim żądaniu skarżąca wnosi zasadniczo do Sądu o odmówienie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego.

23 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 OHIM zobowiązany jest do podjęcia niezbędnych środków w celu

zastosowania się do orzeczenia sądu wspólnotowego. Nie ma zatem potrzeby, aby Sąd kierował nakaz do OHIM. OHIM jest bowiem zobowiązany do wyciągnięcia konsekwencji z sentencji i uzasadnienia wyroków sądu wspólnotowego [wyroki Sądu: z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. str. II-433, pkt 33; z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. str. II-683, pkt 12; z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie T-129/01 Alejandro przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUDMEN), Rec. str. II-2251, pkt 22].

24 Żądanie skarżącej mające na celu odmówienie przez Sąd rejestracji wspólnotowego znaku towarowego LA BARONNIE jest zatem niedopuszczalne.

W przedmiocie wniesionego przez interwenienta żądania częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji

25 W drugim żądaniu interwenient wnosi do Sądu o to, by uchylił decyzję Izby Odwoławczej w części dotyczącej uznania przez nią dopuszczalności sprzeciwu skarżącej opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, i w konsekwencji o stwierdzenie jego niedopuszczalności w zakresie, w jakim został on oparty na tym przepisie.

26 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 134 § 3 regulaminu Sądu interwenient występujący w postępowaniu przed izbą odwoławczą może w odpowiedzi na skargę żądać uchylenia lub zmiany decyzji izby odwoławczej w zakresie nieuwzględnionym w skardze, a także podnosić zarzuty, które nie zostały w skardze zawarte. Drugie żądanie interwenienta jest zatem dopuszczalne.

27 Interwenient podnosi, że formularz sprzeciwu został wypełniony przez skarżącą w sposób nieprawidłowy, w szczególności w części dotyczącej podstawy prawnej, na której sprzeciw został oparty. Bardziej precyzyjnie wskazuje on, że skarżąca nie wypełniła rubryk 82–85 i 97 dotyczących istnienia nazwy handlowej występującej w charakterze wcześniejszego oznaczenia używanego w obrocie. Dodaje on, że chociaż skarżąca wspomniała o istnieniu jej nazwy handlowej La Baronia de Turis, Coop. V. w rubryce 99 formularza sprzeciwu, zatytułowanej „Wyjaśnienie podstaw", to ze wskazań skarżącej wynika, że podstawą prawną sprzeciwu jest art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Uważa on, że w zakresie w jakim został on oparty na art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, sprzeciw ten nie spełnia wymogów określonych w zasadach znajdujących zastosowanie w zakresie dopuszczalności sprzeciwu. Wywodzi on z tego, że Izba Odwoławcza winna była odrzucić sprzeciw oparty na istnieniu nazwy handlowej La Baronia de Turis, Coop. V jako niedopuszczalny.

28 Sąd wskazuje, że na podstawie zasady 18 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 (Dz.U. L 303, str. 1) OHIM odrzuca sprzeciw z powodu niedopuszczalności w przypadku gdy sprzeciw „nie wskazuje jasno [...] wcześniejszego prawa, na podstawie którego [...] został wniesiony".

29 W niniejszej sprawie nie zostało zakwestionowane, że skarżąca nie wypełniła w formularzu sprzeciwu rubryk 82–85 i 97, w których wnoszący sprzeciw ma możliwość powołania się na istnienie wcześniejszego oznaczenia używanego w obrocie jako podstawę prawną sprzeciwu na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, równie bezsporne jest to, że w rubryce 99 powołała się ona na ochronę związaną z używaniem jej nazwy handlowej La Baronia de Turis, Coop. V.

30 Ponadto dowiedziono, że OHIM nigdy nie twierdził, iż sprzeciw dotknięty był brakiem precyzji, jeśli chodzi o powołanie się na nazwę handlową La Baronia de Turis, Coop. V. jako jego podstawę, i to mimo argumentów przedstawionych w tym względzie przez interwenienta w piśmie z dnia 5 lipca 2002 r. W istocie pismo

OHIM z dnia 9 lipca 2002 r., którego przedmiotem było doręczenie skarżącej wniosku interwenienta o przedstawienie dowodu rzeczywistego używania znaku towarowego BARONIA, nie zawierało jakiegokolwiek wezwania do przedstawienia wyjaśnień w tym zakresie.

31 W konsekwencji w zaskarżonej decyzji słusznie uznano sprzeciw za dopuszczalny w zakresie, w jakim został oparty na używaniu nazwy handlowej La Baronia de Turis, Coop. V., zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

32 Drugie żądanie interwenienta należy zatem oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji

33 Skarżąca podnosi w istocie trzy zarzuty. Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przepisów art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 oraz zasady 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95. W zarzutach drugim i trzecim skarżąca podnosi naruszenie, odpowiednio, art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

34 W pierwszym zarzucie skarżąca wskazuje w istocie, że po pierwsze przedstawione przez nią w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów dowody są wystarczające, by wykazać rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego i używanie nazwy handlowej La Baronia de Turis, Coop. V., oraz utrzymuje po drugie, że Izba Odwoławcza naruszyła ciążący na niej obowiązek zbadania dowodów przedłożonych jej po raz pierwszy w załączeniu do pisemnego stanowiska przedstawiającego podstawy odwołania.

1. W przedmiocie wystarczającego charakteru dowodów przedstawionych w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów

— Argumenty stron

35 Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja narusza przepisy znajdujące zastosowanie w odniesieniu do dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego i powołuje się na art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 oraz na zasadę 16 ust. 2, zasadę 22 ust. 1, zasadę 92 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95. Jej zdaniem dowody załączone do sprzeciwu były wystarczające, by wykazać, że znak towarowy objęty hiszpańską rejestracją nr 699.163/7 był faktyczne używany, ponieważ wyraźnie dowodziły, że od ponad siedemdziesięciu pięciu lat nie zaprzestała ona używać nazwy BARONIA do celów sprzedaży wina wszystkich klas. Podobnie dopełnione przez nią formalności związane z przedłużeniem rejestracji stanowiły dowód na to, że prawo do tego znaku wciąż pozostaje w mocy.

36 Skarżąca odnosi się w szczególności do świadectwa hiszpańskiej rejestracji nr 699.163/7, które wskazuje, że wniosek o rejestrację został złożony w dniu 16 stycznia 1973 r. oraz że rejestracja znaku towarowego BARONIA została przedłużona w dniu 25 października 1996 r. Precyzuje ona, że zgodnie z hiszpańskim prawem znaków towarowych do uzyskania przedłużenia rejestracji znaku towarowego konieczne jest wykazanie używania danego znaku towarowego w okresie kilku lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku o przedłużenie. A zatem świadectwo rejestracji nr 699.163/7 w niezaprzeczalny sposób dowodzi używania wcześniejszego znaku towarowego, na który się powołano.

37 OHIM i interwenient uznają za zasadną dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę w zakresie niewystarczalności dowodów przedstawionych w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów.

38 OHIM stwierdza również, że poszczególne instancje OHIM słusznie odrzuciły wszystkie dokumenty pochodzące sprzed rozpatrywanego okresu. Wskazuje on, że wszystkie pozostałe dokumenty, jedynie z wyjątkiem etykiety datowanej na rok 2000, nie zawierają daty i nie pozwalają na weryfikację, czy dotyczą rozpatrywanego okresu. Ponadto dokumenty te nie pozwalają ustalić zasięgu używania wcześniejszego znaku towarowego, ponieważ w niniejszej sprawie brak jest dowodów wykazujących ilość sprzedawanych butelek wina.

39 Jeśli chodzi o moc dowodową świadectwa hiszpańskiej rejestracji nr 699.163/7, OHIM wskazuje, że w przypadku prowadzenia przez OEPM postępowania w sprawie przedłużenia rejestracji wystarczy, by zainteresowane przedsiębiorstwo złożyło oświadczenie pod przysięgą, natomiast urząd ten nie przeprowadza badania faktycznego używania znaku towarowego, dla którego wniesiono o przedłużenie rejestracji. Świadectwo rejestracji stanowi w najlepszym przypadku jedynie wskazówkę dotyczącą rzeczywistego używania, która nie została poparta żadnym namacalnym i sprawdzalnym dowodem.

40 Interwenient dodaje, że skarżąca ani nie wykazała istnienia wymogów nałożonych jej zdaniem przez prawo hiszpańskie w celu uzyskania przedłużenia rejestracji, ani nie przedstawiła dowodu na okoliczność dokumentów, które zostały złożone w OEPM. Interwenient precyzuje również, że nawet jeśli wziąć pod uwagę przedłużenie rejestracji znaku towarowego, które nastąpiło w dniu 25 października 1996 r., to skarżąca może powołać się na rzeczywiste używanie jej wcześniejszego znaku towarowego jedynie przez okres trzech miesięcy z rozpatrywanych pięciu lat.

— Ocena Sądu

41 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rzeczywiste używanie znaku towarowego jest używaniem faktycznym, które nie jest nastawione wyłącznie na utrzymanie praw przyznanych przez znak towarowy. Znak towarowy musi być używany zgodnie z jego podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu użytkownikowi określenia pochodzenia towaru lub usługi, tak aby umożliwić mu odróżnienie — bez możliwej pomyłki — danego towaru lub danej usługi od towarów lub usług, które mają odmienne pochodzenie handlowe. Ochrona znaku towarowego i skutki, które w wyniku jego rejestracji można przeciwstawić względem osób

trzecich, nie mogą trwać, jeżeli znak towarowy utracił podstawę do występowania w obrocie, jaką jest wykreowanie lub zachowanie rynku zbytu dla towarów lub usług opatrzonych oznaczeniem tworzącym ten znak względem towarów lub usług pochodzących z innych przedsiębiorstw [wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-334/01 MFE Marienfelde przeciwko OHIM — Vétoquinol (HIPOVITON), Zb.Orz. str. II-2787, pkt 33; zob. również analogicznie wyrok Trybunału z dnia 11 marca 2003 r. w sprawie C-40/01 Ansul, Rec. str. I-2439, pkt 36, 37 i 43].

42 Używanie znaku towarowego, które nie ma głównie na celu wykreowania lub zachowania udziałów w rynku dla towarów lub usług nim chronionych, winno być analizowane jako mające w rzeczywistości na celu udaremnienie możliwości złożenia wniosku o unieważnienie znaku. Takie używanie nie może zostać uznane za „rzeczywiste" (zob. analogicznie postanowienie Trybunału z dnia 27 stycznia 2004 r. w sprawie C-259/02 La Mer Technology, Rec. str. I-1159, pkt 26).

43 Ocena rzeczywistego charakteru używania znaku towarowego winna opierać się na wszystkich faktach i okolicznościach właściwych dla ustalenia prawdziwości wykorzystania handlowego tego znaku, a w szczególności powinna uwzględniać używanie uznawane za uzasadnione w danym sektorze ekonomicznym w celu zachowania lub wykreowania udziałów w rynku towarów i usług chronionych przez znak towarowy, charakter tych towarów lub usług, cechy danego rynku oraz zasięg i częstość używania znaku towarowego (ww. wyrok w sprawie HIPOVITON, pkt 34; zob. również analogicznie ww. wyrok w sprawie Ansul, pkt 43).

44 Jeśli chodzi o zasięg używania wcześniejszego znaku towarowego, to należy przede wszystkim mieć na uwadze, z jednej strony, handlowy wymiar ogółu czynności stanowiących używanie oraz z drugiej strony, długość okresu, w którym czynności te

miały miejsce, jak również częstotliwość tych czynności. A zatem im bardziej ograniczony jest handlowy wymiar wykorzystania znaku towarowego, tym bardziej konieczne jest dostarczenie przez stronę wnoszącą sprzeciw dodatkowych danych pozwalających na rozwianie ewentualnych wątpliwości co do rzeczywistego używania danego znaku towarowego (ww. wyrok w sprawie HIPOVITON, pkt 35 i 37).

45 W niniejszej sprawie instancje OHIM właściwie zakwalifikowały jako niewystarczające przedstawione w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów dowody używania znaku towarowego BARONIA w okresie pięciu lat poprzedzających złożenie przez interwenienta zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego. Wydział Sprzeciwów prawidłowo wskazał, że dyplom, los na loterię i etykiety z 1929 r. w sposób oczywisty nie odnoszą się do rozpatrywanego okresu — czyli od dnia 23 lipca 1996 r. do dnia 23 lipca 2001 r. — oraz że pozostałe dokumenty, czyli pozostałe etykiety, folder dotyczący win BARONIA, zdjęcie butelek wina i artykuł prasowy, nie dostarczają wskazówek dotyczących okresu lub zasięgu używania wcześniejszego znaku towarowego w odniesieniu do zarejestrowanych towarów. Jedynym dokumentem, który pochodził z rozpatrywanego okresu, jest etykieta wina datowana na rok 2000. Jeśli chodzi o zasięg używania wcześniejszego znaku towarowego, jak to słusznie stwierdził Wydział Sprzeciwów, z przedstawionych dokumentów nie można było wywieść jakiejkolwiek informacji o charakterze ilościowym. W istocie sama etykieta nie dostarcza żadnych danych dotyczących rozmiaru sprzedaży.

46 Ponadto, jak to stwierdziła Izba Odwoławcza w pkt 19 zaskarżonej decyzji, skarżąca nie przedstawiła w oparciu o dopuszczone dowody żadnego wyjaśnienia w przedmiocie zasięgu używania znaku towarowego BARONIA, a w szczególności w zakresie liczb sprzedaży, geograficznego zasięgu dystrybucji — zwłaszcza liczby dystrybutorów i kanałów dystrybucji — długości okresu, w którym czynności stanowiące używanie znaku towarowego miały miejsce, czy też częstotliwości tych czynności.

47 Przedłużenie hiszpańskiej rejestracji nr 699.163/7 oraz fakt, że prawo hiszpańskie wymaga dla celów dokonania przedłużenia rejestracji wykazania używania danego znaku towarowego w okresie kilku lat bezpośrednio poprzedzających złożenie wniosku o przedłużenie, nie mogą wystarczyć, by dowieść rzeczywistego używania

wcześniejszego znaku towarowego po dniu 25 października 1996 r., czyli dacie przedłużenia hiszpańskiej rejestracji. Przedłużenie hiszpańskiej rejestracji nr 699.163/7 wykazuje jedynie, że prawo do znaku towarowego BARONIA wciąż pozostawało w mocy w Hiszpanii w dniu, w którym interwenient złożył zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego. Ponadto skarżąca nie przedstawiła jakiejkolwiek wskazówki dotyczącej dokumentów, które przedłożyła OEPM. Wreszcie i w każdym razie skarżąca nie przedłożyła w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów żadnego dowodu mogącego wykazać używanie jej znaku BARONIA po dniu 25 października 1996 r., czyli dacie przedłużenia hiszpańskiej rejestracji.

48 Poza tym zakładając nawet, że OEPM przeprowadza badanie uprzedniego używania znaku towarowego, dla którego wniesiono o przedłużenie rejestracji, taka okoliczność nie może zwolnić skarżącej z ciążącego na niej obowiązku przedstawienia dowodu rzeczywistego używania praw podniesionych na poparcie sprzeciwu, ponieważ interwenient wniósł o jego przedłożenie. W istocie złożenie takiego wniosku skutkuje przeniesieniem na wnoszącego sprzeciw ciężaru dowodu w zakresie rzeczywistego używania znaku — lub przedstawienia uzasadnionych powodów jego nieużywania — pod rygorem odrzucenia sprzeciwu, przy czym dowód ten winien zostać przedstawiony w terminie wyznaczonym przez OHIM, zgodnie z zasadą 22 rozporządzenia nr 2868/95 [wyrok Sądu z dnia 17 marca 2004 r. w sprawach połączonych T-183/02 i T-184/02 El Corte Inglés przeciwko OHIM — González Cabello i Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), Rec. str. II-965, pkt 38].

49 Wreszcie należy przypomnieć, że zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez sąd wspólnotowy, a nie na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej danego państwa członkowskiego [wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-162/01 Laboratorios RTB przeciwko OHIM — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), Rec. str. II-2821, pkt 53].

50 Należy z tego wywieść, że ani w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, ani w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą skarżąca nie wykazała w oparciu o dowody przedstawione w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego. Pierwszą część tego zarzutu należy zatem oddalić jako bezzasadną.

2. W przedmiocie dopuszczalności dowodów przedstawionych po raz pierwszy w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą

— Argumentacja stron

51 Skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza winna była dopuścić dowody przedstawione jej w załączeniu do pisemnego stanowiska przedstawiającego podstawy odwołania. Zdaniem skarżącej nie chodzi tutaj o nowe dokumenty, które byłyby niedopuszczalne, ale przeciwnie, o dokumenty stanowiące uzupełnienie dowodów przedstawionych w odpowiednim terminie w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów.

52 OHIM twierdzi, że wyroku Sądu z dnia 23 września 2003 r. w sprawie T-308/01 Henkel/OHMI — LHS (UK) (KLEENCARE), Rec. str. II-3253, nie można interpretować w ten sposób, że zezwala on stronie na przedstawienie okoliczności stanu faktycznego i dowody na poparcie sprzeciwu po raz pierwszy — lub w zależności od przypadku po raz drugi — w postępowaniu przed izbą odwoławczą, chociaż strona ta nie dotrzymała terminu wyznaczonego jej na przedstawienie tych okoliczności stanu faktycznego i dowodów w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów.

53 OHIM, podobnie jak interwenient, twierdzi, że Izba Odwoławcza zasadnie uznała te dowody za niedopuszczalne, ponieważ zostały przedstawione po wygaśnięciu wyznaczonego skarżącej przez Wydział Sprzeciwów na podstawie zasady 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 terminu na przedstawienie dowodu używania znaku towarowego BARONIA. OHIM powołuje się na orzecznictwo oparte na wyroku Sądu z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-388/00 Institut für Lernsysteme przeciwko OHIM — Educational Services (ELS), Rec. str. II-4301, i dodaje, że skarżąca sama podjęła decyzję o nieuzupełnieniu dokumentacji, którą przedstawiła w dniu 28 stycznia 2002 r., mimo że OHIM formalnie ją do tego wezwał.

54 OHMI twierdzi, że w postępowaniach inter partes istnienie terminu wyznaczonego na podstawie zasady 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 uniemożliwia mu skorzystanie z dyskrecjonalnego uprawnienia, którym dysponuje w kwestii dopuszczenia lub odrzucenia dowodów przedstawionych mu w odpowiednim terminie zgodnie z art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94. Analiza ta znajduje potwierdzenie w samym brzmieniu tego przepisu, który ma zastosowanie wyłącznie w przypadku gdy dowody nie zostaną przedstawione w „odpowiednim terminie", a nie w przypadku gdy są one przedstawione „po terminie". Ponadto możliwość przedłożenia dowodów po wygaśnięciu wyznaczonego terminu prowadziłaby do wydłużenia postępowań w sprawie sprzeciwów, co byłoby niezgodne z zasadą ekonomiki procesowej. W konsekwencji OHIM uważa, że wniesienie odwołania do izby odwoławczej nie może skutkować przywróceniem terminów wyznaczonych przez Wydział Sprzeciwów po ich wygaśnięciu. Okoliczność, że między Wydziałem Sprzeciwów a izbami odwoławczymi istnieje ciągłość funkcjonalna, nie ma wpływu na tę ocenę. Wszelka odmienna wykładnia byłaby ponadto sprzeczna z zasadą równości broni między stronami i szkodliwa dla interesów drugiej strony.

55 Interwenient dodaje, że założywszy, iż nowe dowody przedstawione w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą byłyby dopuszczalne, tak czy tak byłyby one niewystarczające, by dowieść rzeczywistego używania znaku towarowego BARONIA w rozpatrywanym okresie. Faktury dotyczące wydrukowania etykiet nie wykazują rozmiarów obrotu towarami sprzedawanymi pod znakiem towarowym BARONIA. Jedynie bardzo ograniczona ilość faktur zawiera wzmiankę o winach sprzedawanych pod tym znakiem towarowym, a ilość butelek umieszczona na tych fakturach zawsze ogranicza się do najwyżej kilku tuzinów.

— Ocena Sądu

56 Artykuł 62 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 stanowi, że izba odwoławcza może albo skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu

dalszego postępowania. Zarówno z tego przepisu, jak i z systematyki rozporządzenia nr 40/94 wynika, że orzekając w przedmiocie odwołania, izba odwoławcza posiada te same kompetencje co instancja, która wydała zaskarżoną decyzję, a przeprowadzane przez nią badanie obejmuje cały spór, tak jak przedstawia się on w dniu orzekania przez nią.

57 Jednocześnie zarówno z tego przepisu, jak i z utrwalonego orzecznictwa wynika, że między poszczególnymi jednostkami OHIM, to znaczy między ekspertem, Wydziałem Sprzeciwów, Wydziałem Administracji Znakami Towarowymi i Prawnym oraz Wydziałami Unieważnień, z jednej strony, a izbami odwoławczymi, z drugiej strony, istnieje ciągłość funkcjonalna (zob. ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 25 oraz wskazane w nim orzecznictwo).

58 Z ciągłości funkcjonalnej między poszczególnymi instancjami OHIM wynika, że w ramach badania przez izbę odwoławczą decyzji wydanych przez jednostki OHIM orzekające w pierwszej instancji jest ona zobowiązana do oparcia swojej decyzji na wszelkich elementach stanu faktycznego i prawnego, które strony przedstawiły bądź to w postępowaniu przed jednostką orzekającą w pierwszej instancji, bądź — w postępowaniu odwoławczym [ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 32; wyroki Sądu z dnia 1 lutego 2005 r. w sprawie T-57/03 SPAG przeciwko OHIM — Dann i Backer (HOOLIGAN), Zb.Orz. str. II-287, pkt 18; z dnia 9 listopada 2005 r. w sprawie T-275/03 Focus Magazin Verlag przeciwko OHIM — ECI Telecom (Hi-FOCuS), Zb.Orz. str. II-4725, pkt 37].

59 A zatem izby odwoławcze mogą — jedynie z zastrzeżeniem art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 — uwzględnić odwołanie w oparciu o nowe okoliczności stanu faktycznego przedstawione przez stronę, która wniosła odwołanie, czy też w oparciu o przedłożone przez nią nowe dowody [wyrok Sądu z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko OHIM (TDI), Rec. str. II-5167, pkt 81; ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 26]. Dokonywana przez izby odwoławcze kontrola nie ogranicza się wyłącznie do badania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, ale również, w wyniku dewolutywności postępowania odwoławczego, polega ona na ponownym rozstrzygnięciu sporu jako całości, ponieważ izby odwoławcze winny ponownie całościowo rozpoznać pismo wszczynające dane postępowanie i uwzględnić przy tym dowody przedstawione w odpowiednim terminie.

60 Wbrew temu, co utrzymuje OHIM, w odniesieniu do postępowania inter partes istniejąca między poszczególnymi instancjami OHIM ciągłość funkcjonalna nie skutkuje tym, że na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w postępowaniu przed izbą odwoławczą niedopuszczalne jest powoływanie się przez stronę na nowe okoliczności stanu faktycznego lub prawnego, które nie zostały przedstawione w postępowaniu przed składem orzekającym w pierwszej instancji (ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 37). Broniona przez OHIM teza prowadziłaby do zanegowania przysługującej izbie odwoławczej ogólnej kompetencji do rozstrzygania w przedmiocie sporu.

61 Wyrażona w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 zasada, zgodnie z którą OHIM bada stan faktyczny z urzędu, doznaje dwóch ograniczeń. Po pierwsze w ramach postępowania w sprawie względnych podstaw odmowy rejestracji badanie to ogranicza się do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony. Po drugie art. 74 ust. 2 tego rozporządzenia przyznaje OHIM uprawnienie do pominięcia dowodów, których strony nie przedstawiły „w odpowiednim terminie".

62 Z ciągłości funkcjonalnej, która charakteryzuje relację między poszczególnymi instancjami OHIM, wynika, że pojęcie „odpowiedniego terminu" w ramach postępowania odwoławczego przed izbą odwoławczą należy interpretować jako odnoszące się do właściwego terminu do wniesienia odwołania lub do terminów wyznaczonych w toku postępowania. Ponieważ pojęcie to używane jest w przypadku każdego rodzaju postępowania przed OHIM, upływ wyznaczonych przez jednostkę orzekającą w pierwszej instancji terminów do przedłożenia dowodów pozostaje bez wpływu na kwestię, czy zostały one przedstawione „w odpowiednim terminie" w postępowaniu przed izbą odwoławczą. Izba odwoławcza jest zatem zobowiązana uwzględnić przedstawione przed nią dowody, niezależnie od tego, czy zostały one, czy też nie, przedłożone w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów.

63 W niniejszej sprawie skarżąca przedstawiła w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą po pierwsze dwa akty notarialne i po drugie zbiór faktur zawierających wzmiankę o winach sprzedanych pod znakiem towarowym BARONIA w okresie lat 1996–2002, które to faktury zostały wystawione przez nią samą bądź przez jej dostawcę etykiet win. Dokumenty te zostały przedłożone na poparcie argumentacji przedstawionej już wcześniej w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, zgodnie z którą znak ten był rzeczywiście używany.

64 W konsekwencji ponieważ sporne dokumenty zostały przedłożone przez skarżącą w załączeniu do pisma procesowego w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w terminie czterech miesięcy przewidzianym przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94, nie można uznać, że zostały one przedstawione po terminie w rozumieniu art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94. A zatem Izba Odwoławcza nie mogła odmówić ich uwzględnienia (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 38).

65 Nie można także przyjąć poczynionego przez OHIM odesłania do wspomnianego powyżej wyroku w sprawie ELS, dotyczącego przedstawienia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego po upływie terminu wyznaczonego przez OHIM w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, ponieważ jeżeli w postępowaniu przed izbą odwoławczą dowody zostały przedstawione w terminie, jest ona zobowiązana uwzględnić je przy rozpatrywaniu odwołania (ww. wyroki w sprawie KLEENCARE, pkt 32, i w sprawie Hi-FOCuS, pkt 40). Ponadto w niniejszej sprawie Wydział Sprzeciwów nie zażądał od skarżącej przedstawienia określonych dokumentów, ale wszelkiego rodzaju dokumentów mogących dowieść wcześniejszego używania znaku towarowego. Ponieważ skarżąca przedstawiła pewne dokumenty, których Wydział Sprzeciwów nie uznał za dowodzące wcześniejszego używania znaku towarowego, nic nie stało na przeszkodzie przedstawieniu nowych dokumentów w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

66 Wbrew temu, co utrzymuje OHIM, dopuszczenie nowych dowodów w postępowaniu przed izbą odwoławczą nie stanowi w żadnym wypadku naruszenia prawa do obrony zgłaszającego, jeżeli jest on w stanie przekonać się o istnieniu

i konkretnym zakresie ochrony wcześniejszego prawa wskazanego na poparcie sprzeciwu. Jeżeli, tak jak w niniejszej sprawie, dokumenty te są przedmiotem wywodów stron dopiero na etapie postępowania odwoławczego, prawo do obrony zgłaszającego nie jest naruszone, o ile w postępowaniu przed izbą odwoławczą może on zakwestionować istnienie lub zakres ochrony prawa wcześniejszego na podstawie art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94. W niniejszej sprawie interwenient mógł w postępowaniu przed izbą odwoławczą przedstawić swoje stanowisko na temat tych dokumentów. Mając powyższe na uwadze, OHIM nie może utrzymywać, że interwenient nie był w stanie przekonać się o istnieniu i konkretnym zakresie ochrony wcześniejszych praw wskazanych na poparcie sprzeciwu. Należy stwierdzić, że dopuszczalność spornych dokumentów na etapie postępowania odwoławczego nie narusza przysługującego interwenientowi prawa do obrony ani zasady równości broni między stronami.

67 Ponadto nie można przyjąć argumentu OHIM, zgodnie z którym procedura rejestracji wspólnotowych znaków towarowych doznałaby znacznego przedłużenia, gdyby strony mogły przedstawiać okoliczności stanu faktycznego lub dowody po raz pierwszy również w postępowaniu przed izbą odwoławczą. Przeciwnie, fakt odmowy dopuszczenia dowodów uzupełniających przedłożonych w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą wpłynął w konsekwencji na przedłużenie tego postępowania (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 42).

68 Z powyższego wynika, że nie dopuszczając dowodów przedstawionych przez skarżącą w terminie wyznaczonym przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94, Izba Odwoławcza naruszyła art. 74 tego rozporządzenia (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 43).

69 Należy jednak rozpatrzyć konsekwencje, jakie należy wyciągnąć z tego naruszenia prawa. W istocie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nieprawidłowość proceduralna pociąga za sobą stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub części tylko, jeżeli wykazane zostało, że decyzja ta mogłaby mieć inną treść, gdyby ta

nieprawidłowość nie wystąpiła (wyroki Trybunału z dnia 29 października 1980 r. w sprawach połączonych od 209/78 do 215/78 i 218/78 Van Landewyck i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 2111, pkt 47; z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 150/84 Bernardi przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1375, pkt 28; wyroki Sądu z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie T-62/98 Volkswagen przeciwko Komisji, Rec. str. II-2707, pkt 283; z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie T-279/02 Degussa przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-897, pkt 416). Jednocześnie zgodnie z art. 63 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 stwierdzenie nieważności, podobnie jak zmiana decyzji izb odwoławczych może mieć miejsce wyłącznie w przypadku jej niezgodności z prawem pod względem materialnym lub formalnym [wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-247/01 eCopy przeciwko OHIM (ECOPY), Rec. str. II-5301, pkt 46].

70 W niniejszej sprawie nie można wykluczyć, że dowody, które Izba Odwoławcza nieprawidłowo pominęła przy rozpatrywaniu odwołania, mogły zmienić zawarte w zaskarżonej decyzji rozstrzygnięcie. W istocie dotyczyły one rozpatrywanego okresu — czyli od dnia 23 lipca 1996 r. do dnia 23 lipca 2001 r. — podczas gdy Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw właśnie ze względu na to, że wśród przedstawionych dowodów jedynie etykieta datowana na rok 2000 pochodziła z tego okresu. W tym zakresie zadaniem Sądu nie jest jednak zastępowanie OHIM w dokonaniu oceny omawianych dowodów.

71 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez konieczności rozpatrzenia przedstawionych przez skarżącą pozostałych zarzutów i wniosku o zarządzenie środka dowodowego. Ponadto Sąd wskazuje, że skarżąca nie wskazała przyczyn, dla których nie mogła wcześniej przedstawić omawianych dowodów i wymagała interwencji Sądu.

W przedmiocie kosztów

72 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Na podstawie art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu Sąd może postanowić, iż interwenienci pokrywają własne koszty.

73 W niniejszym przypadku OHIM i interwenient przegrali sprawę, jednak skarżąca nie wniosła o obciążenie ich kosztami postępowania.

74 W konsekwencji należy postanowić, że każda ze stron ponosi własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 lipca 2003 r. (sprawa R 57/2003-2).

2) **Żądanie skarżącej — La Baronia de Turis, Cooperativa Valenciana — mające na celu odmowę rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.**

3) **Żądanie interwenienta — Baron Philippe de Rothschild SA — mające na celu stwierdzenie niedopuszczalności sprzeciwu w części opartej na art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zostaje oddalone.**

4) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

5) **Każda ze stron pokrywa własne koszty.**

Cooke García-Valdecasas Trstenjak

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 lipca 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

R. García-Valdecasas